

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobkyně **Mgr. K. B.**, bytem X, zastoupené Mgr. Vladimírem Soukupem, advokátem se sídlem Moravská Ostrava, 28. října 2663/150, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava 2, 28.října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2010, č. j. MSK 175719/2010, sp.zn. SOC/42073/2010/Zap, o **státní sociální podporu**,

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2010 č.j. MSK 175719/2010 **se zrušuje** pro nezákonnost a vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. **Žalovaný je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení k rukám právního zástupce **Mgr. Vladimíra Soukupa**, advokáta se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 2663/150 částku **3.840,- Kč** ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou ze dne 11.1.2011 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. V žalobě uvedla, že především namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pro případ, že soud neshledá rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, namítala nesprávné právní posouzení věci, zejména pak nesprávný právní výklad nařízení č. 987/2009 a 883/2004.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřovala v nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že žalovaný vůbec nezdůvodnil, z jakého právního předpisu vyvozuje, že účinnost nařízení EP a Rady č. 987/2009 ES a nařízení 883/2004 s sebou přinesla nutnost nového posouzení nároku na dávku (žalovaným zmíněna ustanovení čl. 91 nařízení C. 883/2004 a čl. 97 nař. 987/2009 se nového posouzení nároku na dávku netýkají). Namítala, že pokud žalovaný uvádí, že „Pro uplatnění předpisu EU ...je důležité nikoliv např. datum podané žádosti, nebo zahájení řízení, ale období nároku na dávku, o němž je rozhodováno, tato domněnka je neodůvodněná a zjevně zcela nesprávná. Za nesprávnou a nejasnou považovala argumentaci žalovaného vycházející z § 52 zákona 117/1995, když není zřejmé, jestli žalovaný považuje za změnu skutečností rozhodných pro nárok na dávku od 1.5.2010 účinnost nových nařízení, nebo změnu bydliště. Žalobkyně tvrdila, že ke změně bydliště ani ke změně právní úpravy vztahující se na nárok žalobkyně nedošlo. Nárok na dávku státní sociální podpory – rodičovský příspěvek jí vznikl ze zákona č. 117/1995 Sb. o státní sociální podpoře, přičemž o jeho poskytnutí rozhodl Úřad práce dne 14.6.2010 (č.j. 98989/9/OTD/9). Vzhledem k tomu, že žije se svou rodinou ve X a její manžel v této zemi vykonává výdělečnou činnost, musel ÚP přihlídnout také k tehdy platnému Nařízení č. 1408/71 Rady (EEC), jež stanovovalo podmínky koordinace systému sociálního zabezpečení v rámci EU do 30.4.2010 (ÚP rozhodoval o žádosti podané dne 16.7.2009). Žalobkyně uvedla, že se tato právní úprava na její nárok na dávku vztahuje i po 1.5.2010, tedy datu vstupu v účinnost nových nařízení, neboť přechodné ustanovení čl. 87 odst. 8 nař. 883/2004 stanoví, že nedojde-li ke změně situace, popř. o to dotčená osoba sama nepožádá, použijí se nařízení 987/2009 a 883/2004 pouze na žádosti podané po jejich vstupu v platnost (k tomu např. Rozhodnutí Správní komise pro koordinaci systému sociálního zabezpečení č. H1 ze dne 12.6.2009 – Bod 2). Dovozovala, že napadené rozhodnutí je zároveň v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, tj. se zásadou zjišťování materiální pravdy, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by se žalovaný vůbec zabýval zjišťováním skutkového stavu. Pouze na základě formuláře z 2.6.2010 konstatoval, že „došlo ke změně podmínek, resp. situace, a to v určení bydliště, kdy ta (žalobkyně) uvedla, že pro období nového nařízení je bydlištěm X, resp. X. Žalobkyně uvedla, že žalovaný musel mít důvodné pochybnosti o tomto svém závěru, když v rozhodnutí ze dne 8.1.2010 (č.j. MSK 186144/2009) mimo jiné uvedl: „Paní Mgr. B. v současné době žije s rodinou ve X...“, úřad práce i žalovaný na adresu ve X doručovali veškeré písemnosti a žalobkyně sama v odvolání uvedla a osvědčila, že ke změně bydliště ani žádných jiných skutečností rozhodných pro nárok na dávku nedošlo.

Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí je rovněž v rozporu s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, neboť úřad práce ani žalovaný nepostupovali v souladu s nařízeními, jimiž sami odůvodňují zánik nároku na dávku. Odkazovala na čl. 59 odst. 2 nařízení 987/2009, čl. 68 odst. 3 písm. a) Nařízení 883/2004 a čl. 60 odst. 2 a 3 nařízení 987/2009.

Žalobkyně poukazovala na skutečnost, že i kdyby se na její nárok nová Nařízení 883/2004 a 987/2009 použila, tato nařízení neobsahují žádné ustanovení, ze kterého by bylo možno usuzovat, že její nárok na výplatu dávky státní sociální podpory zanikl, popř. nevzniká z důvodu jejího pobytu v jiném členském státě EU a účelem koordinačních nařízení je zamezit neodůvodněnému souběhu dávek (tzv. pozitivní kolize) pokud vzniká nárok ve dvou nebo více členských státech EU a nikoliv penalizovat osoby žijící v jiném státě EU oproti těm, které žijí v zemi svého původu nebo v zemi, která není součástí EU. Dále poukázala na ustanovení čl. 7 nařízení 883/2004 – tzv. princip zachování práv a uvedla, že pokud žalovaný opírá své rozhodnutí o články 11 a 68 Nařízení 883/2004, ustanovení o rodinných dávkách jsou však výjimkou (*lex specialis*) z tohoto obecného pravidla. Ani jí ani jejímu manželovi nárok na rodinnou dávku ve X nevzniká. Dávky poskytuje ten jediný stát, jehož právní řád nárok na dávku dotyčné osobě přiznává – v případě žalobkyně tedy Česká republika. Závěrem žalobkyně poukázala na množství faktických chyb a nesrozumitelných formulací, např. na skutečnost, že úřad práce odůvodnil své rozhodnutí předpisem (nařízení 833/2004), který se na rodinné dávky vůbec nevztahuje. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že lhůta pro odvolání byla do 23.3.2010 (místo 23.9.2010) a že rozhodnutí o poskytnutí dávky bylo vydáno s účinností od 1.12.2010 (místo 1.12.2009). Na str. 3 pak žalovaný hovoří o „řízení ve věci odejmutí rodičovského příspěvku“ zahájeného dne 22.7.2010. Žalobkyně tvrdí, že o takovém řízení nic neví, když jediné řízení, o němž byla ÚP informována, je „řízení ve věci rodičovský příspěvek“ jež bylo zahájeno dne 13.7.2010.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 9.5.2011 uvedl, že nelze se ztotožnit s názorem žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku odůvodnění rozhodnutí, když z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že splňuje náležitosti rozhodnutí dle § 68 správního řádu, včetně odůvodnění rozhodnutí. Rozhodnutí o přiznání dávky státní sociální podpory rodičovský příspěvek nabylo právní moci dne 13. 7. 2010. Mezi žalobkyní a žalovaným nebylo sporu o tom, že při rozhodování o žádosti o dávce státní sociální podpory – rodičovský příspěvek je nutné aplikovat předpisy Evropské unie, jimiž jsou koordinovány rodinné dávky, tj. tehdy platné Nařízení Rady (EEC) č. 1408/71 (dále též jen „Nařízení č. 1408/71“) o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve spojení s prováděcím Nařízením Rady (EEC) č. 574/72 (dále též jen „Prováděcí nařízení č. 574/72“), a to s ohledem na skutečnost, že v řízení se vyskytl cizí prvek, tj. společně posuzovaná osoba (otec dítěte) byla tzv. migrujícím pracovníkem, kdy za migrujícího pracovníka se pro účely koordinace považuje občan EU, EHP a Švýcarska (včetně osob z třetích zemí při postupu dle Nařízení č. 859/2003 EHS), u něhož dochází k přeshraničnímu prvku, tj. osoba vykonává (resp. vykonávala) výdělečnou činnost v jiném státě, než v jakém má bydliště.

Ke koordinaci sociálního zabezpečení Evropské unie uvedl, že smyslem koordinačních předpisů je koordinace národních systémů sociálního zabezpečení, zejména odstranění pozitivní nebo negativní kolize národních zákonů při provádění

sociálního zabezpečení. Jednotlivé národní systémy sociálního zabezpečení vážou nárok na dávky na získání určité doby pojištění, kdy pojištěním je zde myšleno zahrnutí do systému sociální ochrany na základě nějaké podmínky (bydliště, zaměstnání), popř. nárok získaný na základě určité sociální události bez ohledu na existenci pojištění. Bez existence koordinačních pravidel by mohlo dojít k absenci pojištění (negativní kolize národních zákonů), či dvojího pojištění (pozitivní kolize). Uvedl, že základním pravidlem vyplývajícím z nařízení č. 1408/71, resp. pravidlem pro určení příslušnosti, je aplikace právních předpisů státu, ve kterém zaměstnaná nebo samostatně výdělečně činná osoba (v postavení osoby oprávněné z dávky osoby společně posuzované) vykonává výdělečnou činnost, a to bez ohledu na místo jejího bydliště (čl. 13 Nařízení č. 1408/71). Pokud tuto zásadu aplikoval na žádost žalobkyně o dávku státní sociální podpory v roce 2009, tak rodinné dávky by měly být poskytovány X, tj. státem výkonu výdělečné činnosti, kdy výdělečná činnost se zde odvozuje od společně posuzované osoby – migrujícího pracovníka, jehož rodinným příslušníkem (se shodnými právy) je žalovaná, tzv. primární příslušnosti státu. Stát v němž má posuzovaná osoba bydliště, pokud je odlišný od státu zaměstnání, je pak v postavení státu tzv. sekundárně příslušného (sekundárně kompetentního) a poskytuje dávky pouze tehdy, když primárně příslušný stát předmětnou dávku neposkytuje, příp. poskytuje dávku v nižší výměře nebo po kratší dobu. Odkázal na Nařízení č. 1408/71 - vymezení bydliště osoby ve vztahu k podmínce migrace, které vymezovalo pojem „bydliště“ jako obvyklé bydliště (čl. 1 (h)) a uvedl, že trvalé bydliště pak bylo v jednotlivých národních legislativách zpravidla posuzováno jako určitá zakotvenost příp. stálost/trvalost ve směru k určitému území, země středu zájmů apod. Obdobně v české národní legislativě bylo trvalé bydliště obsahem ekvivalentu - trvalého pobytu dle zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a o rodných číslech a o změně některých zákonů (dále též jen „zákon o evidenci obyvatel“). Podle koordinační právní úpravy platné do 30. 4. 2010 se tedy mělo za to, že zanesení do příslušné národní evidence deklarující příslušnost k určitému území (u nás trvalý pobyt) je pro potřeby koordinačních nařízení ekvivalentem bydliště osoby. Z toho se také odvíjel nárok žalobkyně na rodinnou dávku a její koordinaci, kdy žalobkyně měla bydliště v jiném státě než v jakém byl realizován výkon výdělečné činnosti společně posuzované osoby. Uvedl, že podle koordinační pravidel byla v řízení zahájeném na žádost žalobkyně primárně příslušným státem vyhodnocena X; sekundárně příslušným státem byla vyhodnocena Česká republika. Dávka státní sociální podpory - rodičovský příspěvek byla žalobkyni přiznána od 1. 12. 2009, když bylo prokázáno, že žalobkyni byl ve X v období od června do listopadu 2009 vyplácen doplňující rodičovský příspěvek závislý na příjmu příjemce. K 1. 5. 2010 došlo ke změně koordinačních předpisů. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále též jen „Nařízení č. 883/2004“) o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a prováděcí předpis k tomuto nařízení označený Nařízením Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 (dále též jen „Prováděcí nařízení č. 987/2009“) vstoupily v platnost dne 1. 5. 2009 (čl. 97 Nařízení č. 987/2009) a nahradily dosavadní koordinační úpravu v oblasti sociálního zabezpečení. Nová koordinační pravidla mj. nově vymezila okruh osob, na něž se koordinační předpisy vztahují (čl. 2 Nařízení č. 883/2004), rozšířil se věcný rozsah nařízení (čl. 3 Nařízení č. 883/2004) a také byly

vymezeny kritéria pro určení místa bydliště (prvky pro určení bydliště - čl. 11 Prováděcího nařízení č. 987/2009). Určení bydliště u žalované pak mělo rozhodující vliv na řízení ve věci státní sociální podpory – rodičovský příspěvek, resp. na odejmutí dávky. Na základě vymezení kritérií pro určení bydliště bylo nutno upustit od doposud přijímaného názoru, že bydliště je ekvivalentem trvalého bydliště, resp. ekvivalentem zanesení do příslušné národní evidence deklarující příslušnost k místu. Bydlištěm se dle úpravy platné k 1. 5. 2010 napříště rozumí obvyklé bydliště osoby, kde se soustředí její zájmy (viz. čl. 11 Prováděcího nařízení č. 987/2009 a poznámka pod čarou č. 3 formuláře „Doplňující údaje o společně posuzovaných osobách pro účely vyplácení dávek v rámci EU“ ze dne 16. 6. 2010). V souvislosti se změnou koordinačních předpisů EU v oblasti sociálního zabezpečení k 1. 5. 2010 prvostupňový správní orgán zkoumal zda u žalované k tomuto datu trvá nárok na dávku státní sociální podpory – rodičovský příspěvek. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že nové koordinační předpisy se na její nárok na dávku nepoužijí a uvedl, že v rámci nového posouzení nároku na dávku státní sociální podpory byla žalobkyně správním orgánem vyzvána, aby doplnila a doložila údaje odůvodňující její nárok na dávku od 1. 5. 2010. Z formuláře Doplňující údaje o společně posuzovaných osobách pro účely vyplácení dávek v rámci EU ze dne 16. 6. 2010 vyplněného žalobkyní vyplývá, že žalobkyně k 1. 5. 2010 považuje za své bydliště X, kdy ve vysvětlivkách k formuláři se uvádí, že bydlištěm se rozumí obvyklé bydliště osoby, kde se soustředí zájmy osoby. Dále z formuláře vyplývá, že žalovaná pobírá ve X v nezaměstnanosti a je zde zdravotně pojištěna. Společně posuzovaná osoba pan M. S. vykonává ve X výdělečnou činnost, je zde zdravotně pojištěn (jako ostatní členové rodiny), a bydliště je uvedeno shodné jako u žalobkyně. Příslušnost k určitému teritoriu žalovaná sama prohlásila, a to v již zmíněném formuláři ze dne 16. 6. 2010, který jí zaslal prvostupňový orgán. Ze strany správního orgánu tedy nebyl důvod pochybovat o správnosti tohoto prohlášení a prokazovat opak. Pokud by pak osoba, při zjištění, že je pro ni prohlášení o příslušnosti k teritoriu (bydliště) nevýhodné, záměrně uvedla nepravdivé údaje, a správní orgán by měl o pravdivosti údajů pochybnosti, pak by se jistě zjišťováním skutečného zabýval. Žalobkyně měla možnost nabídnout správnímu orgánu důkazy, které by podpořily její vztah k teritoriu ČR, toto však neučinila. K tomu dále žalovaný uvádí, že vztah k teritoriu založený pouze na existenci trvalého pobytu v ČR s charakterem evidenčního, nemůže obstát při posouzení státu bydliště dle kritérií nově nastavených pro koordinaci od 1. Května 2010.) Správní orgán usoudil, že u žalované od 1. 5. 2010 již není nárok na dávku SSP – rodičovský příspěvek. Česká republika přestala být (s ohledem na bydliště žalobkyně ve X) sekundárně příslušným státem z jehož systému jsou poskytovány rodinné dávky. Uvedl, že žalobkyni nebyla odňata dávka státní sociální podpory protože bydlí v jiném členském státě, než jehož je příslušníkem nebo proto, že česká úprava váže nárok na dávku na bydliště oprávněného (to by ostatně bylo proti pravidlům koordinace). Odejmutí dávky bylo vyvoláno změnou koordinačních pravidel platných k 1. 5. 2010 což vyvolalo přezkoumání nároku na dávku. Změnou bydliště žalované (a nejedná se o změnu faktickou, ale o rozhodnutí žalované napříště považovat za své bydliště X) však došlo k tomu, že Česká republika přestala být v postavení sekundárního státu (bydliště

a výdělečná činnost jsou u žalobkyně realizovány ve shodném režimu). Odkázal na § 52 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, dle něhož změni – li se v období, na něž byla dávka přiznána, okruh společně posuzovaných osob nebo jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výši, posoudí se nově nárok na dávku a její výši ke dni, ke kterému k takové změně došlo. Ve smyslu ustanovení § 53 odstavce 3 písm. b) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, došlo-li podle § 52 k novému posouzení nároku na dávku nebo její výši, dávka se odejme, její výplata se zastaví nebo se její výše sníží, a to ode dne následujícím po dni, jímž uplynulo období, za které již byla dávka vyplacen. Prvostupňový správní orgán odejmul dávku státní sociální podpory rodičovský příspěvek od měsíce května 2010, když naposledy byla dávka poskytnuta a vyplacena za měsíc duben 2010. Žalovaný pak jako odvolací orgán tento postup prvostupňového správního orgánu v žalobou napadeném rozhodnutí potvrdil. Žalovaný shrnul, že odejmutí dávky státní podpory u žalované bylo vyvoláno změnou koordinačních pravidel, resp. změna koordinačních pravidel vyvolala přezkum nároku žalované. Vlastním důvodem odejmutí pak byla změna skutečností na straně žalobkyně, kdy žalovaná nově deklarovala příslušnost k území X.

Dále se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobkyně, jak je uvedla v žalobě. Nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že se na její nárok na dávku po 1. 5. 2010 vztahuje předchozí koordinační úprava, a to s ohledem na čl. 87 odst. 8 Nařízení č. 883/2004. Uvedl, že toto ustanovení postihuje situaci, kdy se změni v důsledku nových koordinačních pravidel příslušnost k právním předpisům. U žalobkyně nedošlo ke změně příslušnosti k právním předpisům. Jak při podání žádosti o dávku tak při rozhodování o nároku žalobkyně na dávku po 1. 5. 2010 byla primárně příslušným státem, ve smyslu příslušnosti k právním předpisům, X. U žalované došlo ke změně situace, a to ve smyslu bydliště, kde se napříště soustředí její zájmy, kdy žalovaná toto sama deklarovala prohlášením. Dovožoval, že pro uplatnění nových koordinačních nařízení bylo důležité nikoliv datum podané žádosti nebo zahájení řízení, ale období, na které je posuzován nárok na dávku, o němž je rozhodováno. Pokud bylo rozhodováno o období od 1. 5. 2010, bylo nutné se řídit Nařízením č. 883/2004 včetně prováděcího nařízení, když předchozí koordinační pravidla byla novou právní úpravou s účinností od 1. 5. 2010 (viz. čl. 90 Nařízení č. 882/2004 a čl. 97 Prováděcího nařízení 987/2009). K námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tj. se zásadou materiální pravdy, když není zřejmé, že by se žalovaný zabýval zjišťováním skutkového stavu věci, dodal, že v posuzovaném případě, ve vztahu k bydlišti žalobkyně, žalovaný netvrdí, že u žalované došlo od podání žádosti o dávku státní sociální podpory k faktické změně bydliště. Při podání žádosti žalobkyně do protokolu sepsaného zaměstnancem prvostupňového správního orgánu uvedla, že se zdržuje ve X a že zde vykonávala výdělečnou činnost, kdy správní orgán toto nezpochybňoval. Pokud však žalobkyně do formuláře „Doplňující údaje o společně posuzovaných osobách pro účely vyplácení dávek v rámci EU“ datovaného dne 16. 6. 2010 uvedla jako „adresu bydliště“ Francii, posoudil toto správní orgán a též žalovaný jako orgán odvolací jako změnu bydliště v tom směru, že se žalovaná rozhodla napříště, tj. od 1. 5. 2010 (rozhodné údaje jsou nepochybně vyplněny od 1. 5. 2010),

považovat X za místo svého bydliště, tj. za obvyklé bydliště, kde se soustředí její zájmy (viz. poznámka pod čarou k bodu 3 formuláře „Doplňující údaje o společně posuzovaných osobách pro účely vyplácení dávek v rámci EU“ ze dne 16. 6. 2010). Pokud by žalovaná považovala za své bydliště Českou republiku uvedla by adresu bydliště v ČR namísto ve X a příp. by uvedla ve X adresu pobytu (ve smyslu přechodného pobytu), toto však neučinila. S ohledem na shora uvedené se nebylo nutno zabývat zjišťování skutkového stavu, skutkový stav byl spolehlivě prokázán, žalobkyně žije se svou rodinou ve X a X považuje za své bydliště, tj. obvyklé bydliště, kde se soustředí její zájmy. Žalovaný nesouhlasila s tvrzením žalobkyně, že jeho rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, resp. že správní orgány nepostupovaly v souladu s nařízeními, jimiž odůvodňují nárok na dávku a uvedl, že jak prvostupňový správní orgán, tak žalovaný, jako orgán odvolací, postupovali zcela v duchu zásady zákonnosti výkonu veřejné správy a v posuzovaném případě správně aplikovali přímo použitelné koordinační předpisy EU. Pokud žalobkyně namítala, že žalobce nepostupoval v souladu s čl. 59 odst. 2 Nařízení č. 987/2009, uvedl, že toto ustanovení řeší problematiku souběhu dávek, a v posuzovaném případě toto ustanovení nelze uplatnit, když nárok na dávku obdobnou rodičovskému příspěvku již ve X neexistoval. Pokud žalovaná argumentovala čl. 68 odst. 3 písm.a) Nařízení 883/2004 a čl. 60 odst. 2 a 3 Nařízení č. 987/2009, uvedl, že tato ustanovení rovněž nelze použít, když opět řeší souběh dávek z různých národních systémů, k čemuž však v tomto případě nedochází, protože v době rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, kterým byla žalované odňata dávka státní sociální podpory, již souběh neexistoval. Nesouhlasí s námitkou žalobkyně ohledně nesprávného posouzení věci, resp. nesprávného právního výkladu nařízení č. 987/ 2009 a 883/2004. Souhlasil s názorem žalobkyně v tom směru, že účelem koordinačních nařízení je zamezit neodůvodněnému souběhu dávek pokud vzniká nárok ve dvou nebo více státech EU (tzv. pozitivní kolize). Nesouhlasil s názorem žalobkyně, že by žalovaný penalizoval žalobkyni z důvodu jejího bydliště, k čemuž uvedl, že koordinační zásada, že osoba nemůže být znevýhodněna vzhledem ke svému bydlišti, má v praxi zabránit tomu, aby osoba pracující v jednom členském státě byla v tomto státě znevýhodněna za situace, že dávkové systémy v tomto státě budou předpokládat existenci bydliště v tomto státě a posuzovaná osoba v tomto státě bydliště mít nebude.

Poukázal na to, že institut trvalého bydliště, tak jak ho zná a definuje naše právní úprava (příp. jiné národní právní úpravy), tj. zanesení do příslušné národní evidence, v kontextu nové koordinační úpravy, ještě neznamená, že osoba zde má středisko svých zájmů. Na občana členského státu EU se nahlíží jako na euroobčana, který je „doma“ v celém evropském prostoru bez ohledu na údaj v příslušné národní evidenci. Jen jeden stát je však státem deklarovaného bydliště ve vztahu k čl. 11 Prováděcího nařízení č. 987/2009. Žalobkyně si zvolila jako středisko svých zájmů X, žalobkyně zde prokazatelně bydlí, má zde rodinu, pobírá dávky v nezaměstnanosti, je zde zdravotně pojištěna. Nesouhlasil s argumentem žalobkyně, že pokud se dávky v jednom členském státě už nevyplácí, poskytuje dávku ten stát, jehož právní řád nárok na dávku může být přiznán.

Pokud žalobkyně v žalobě uvedla, že rozhodnutí žalovaného vykazuje faktické chyby, tak žalobkyni přisvědčil, ale toliko pokud jde o chyby v psaní, kdy jak uvedl, tyto „překlepy“ jsou způsobeny nepozorností zaměstnance žalovaného, který vypracovával napadené rozhodnutí. Nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že rozhodnutí obsahuje nesrozumitelné formulace. Dle jeho názoru žalobkyně zcela porozuměla vydanému rozhodnutí, když v podané žalobě byla schopna přesně formulovat, jakých pochybení se žalovaný, dle jejího názoru dopustil. K námitce žalobkyně ohledně zahájení řízení „ve věci odejmutí rodičovského příspěvku“ uvedl, že řízení označené žalovaným jako řízení „ve věci odejmutí rodičovského příspěvku“ je řízením, které prvostupňový správní orgán zahájil z úřední povinnosti dle § 46 odst. 1 správního řádu. Oznámení o zahájení řízení bylo žalobkyni doručeno a tedy oznámeno (dle terminologie správního řádu) dne 22. 7. 2010 (viz. dodejka ve spisovém materiálu). Pojem, který žalovaný používá v žalobou napadeném rozhodnutí, tj. řízení ve věci odejmutí dávky, je toliko technický termín sloužící k odlišení řízení, kdy je správní řízení zahájeno na základě žádosti a kdy je správní řízení zahájeno z úřední povinnosti, kdy v posuzovaném případě měl prvostupňový správní orgán za to, že jsou zde podmínky odůvodňující zahájení řízení z úřední povinnosti, resp. že zde nastaly okolnosti, které by mohly odůvodňovat odejmutí dávky státní sociální podpory - rodičovský příspěvek. Řízení z úřední povinnosti bylo zahájeno dne 22. 7. 2010, kdy bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení správního řízení datované dne 13. 7. 2010.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne ze dne 16.11.2010, č. j. MSK 175719/2010, sp.zn. SOC/42073/2010/Zap, jakož i obsahem připojeného správního spisu žalovaného. Při řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního).

Provedeným dokazováním soud zjistil, že žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně ze dne ze dne 16.11.2010, č. j. MSK 175719/2010, sp.zn. SOC/42073/2010/Zap. a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě, odboru státní sociální podpory ze dne 19.8.2010, č.j. 9898/9/OTD/11. Odvolací orgán uvedl, že vyhodnotil nejprve podané odvolání jako přípustné a podané v zákonem stanovené lhůtě, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo a dospěl k závěru, že postup Úřadu práce v Ostravě, odboru státní sociální podpory, při rozhodování o odejmutí rodičovského příspěvku ode dne 1.5.2010, byl v souladu s příslušnými právními předpisy.

Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí podrobně vyjádřil k námitkám žalobkyně, uvedeným v žalobě.

Uvedl, že dávka rodičovského příspěvku byla v souladu s právními předpisy jak vnitrostátními tak mezinárodními přiznána s účinností od 1. prosince 2009, poskytována do dubna 2010. Ze spisové dokumentace vyplývá, že v měsíci květnu 2010 byla dávka za toto období vyplacena v celkové výši 57.000,- Kč (tj. 5 x 11.400,-), neboť do

30.4.2010 náležela dávka z důvodu aplikace Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1408/71 a splnění dalších podmínek, a to s ohledem na ustanovení zejména čl. 91 Nařízení Evropského parlamentu a Rady 883/2004 a čl. 97 nařízení č. 987/2009, i ke změně bydliště osob. Citoval ust. § 52 a § 53 odst. 3 písmene b/ zákona o státní sociální podpoře a uvedl, že s ohledem na znění uvedených ustanovení je zřejmé, že dávku lze odejmout od měsíce května 2010, když naposledy byla dávka poskytnuta a vyplacena za měsíc duben 2010, tj. tento postup je zcela v souladu s právními předpisy, pokud se týká stanovení data, od něhož je dávka odejmuta. Z data vydání rozhodnutí o přiznání dávky (ze dne 14.6.2010) je přitom zřejmé, že toto předcházelo vydání rozhodnutí o odejmutí dávky (ze dne 19.8.2010).

K další námitce žalobkyně uvedl, že prvoinstanční správní orgán postupoval v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004, kterým se změnily podmínky pro poskytování dávek státní sociální podpory, a je přímo závazné pro všechny subjekty práva příslušného členského státu, jejich implementace do národního právního řádu tak není nutná. Pro uplatnění právních předpisů EU, a to jak Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1408/71, tak Nařízení č. 883/2004, je důležité období nároku na dávku, o němž je rozhodováno. Pokud je proto rozhodováno o období 5/2010, je nezbytné se řídit nařízením 883/2004. K nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 uvedl, že bylo zrušeno ode dne použitelnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 ES, tj. od 1.5.2010. Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 však zůstává v platnosti a nadále má právní účinky pouze pro účely:

- a) nařízení Rady (ES) č. 859/2003 ze dne 14.5.2003, kterým se působnost nařízení (EHS) č. 1408/71 a nařízení (EHS) č. 574/72 rozšiřuje na státní příslušníky třetích zemí, na které se tato nařízení dosud nevztahují pouze z důvodu jejich státní příslušnosti /5/, do zrušení nebo změny uvedeného nařízení;
- b) nařízení Rady (EHS) č. 1661/85 ze dne 13.6.1985, kterým se stanoví stanovení technické úpravy předpisů Společenství v oblasti sociálního zabezpečení migrujících pracovníků s ohledem na Grónsko /6/, do zrušení nebo pozměnění uvedeného nařízení;
- c) Dohody o Evropském hospodářském prostoru /7/ a Dohody mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na jedné straně a Švýcarskou konfederací na druhé straně o volném pohybu osob /8/ a jiných dohod, které obsahují odkaz na nařízení (EHS) č. 1408/71, do změny těchto dohod s ohledem na toto nařízení.

S ohledem na účinnost nového nařízení ES č. 883/2004 bylo v souladu s novými podmínkami správním orgánem zkoumáno, zda se nezměnily rozhodné skutečnosti na straně příjemce dávky ve vztahu ke změnám právního předpisu. Přitom z nově vyplněných EU informací je zřejmé, že paní B. sama sdělila novou skutečnost, a to změnu bydliště, kterou byl povinen správní orgán vyhodnotit a dle nových podmínek pak rozhodnout. Pokud paní Mgr. B. ve svém odvolání odkazovala na čl. 87 odstavce 8 Nařízení ES č. 883/2004, uvedl, že toto ustanovení v případě jmenované nelze použít, neboť nejde o tuto situaci, správní orgán je povinen posoudit nově podmínky od účinnosti nových nařízení a pokud se podmínky změní, pak toto přechodné ustanovení nelze využít. V případě jmenované došlo ke změně podmínek,

a to v určení bydliště, kdy ta uvedla, že pro období nového nařízení je bydlištěm X, resp. X.

Žalobkyně dne 16.7.2009 požádala o rodičovský příspěvek od 17.7.2009. Žádost byla sepsána Úřadem práce v Ostravě. Žalobkyně v žádosti pod bodem A - Žadatel: uvedla své jméno a příjmení, trvalý pobyt obec O., část M. O. ulice J. B., č.p. 2876, č. orient. 11. Pod bodem B - dítě, o které osobně, celodenně a řádně pečuje a žádá na ně rodičovský příspěvek, uvedla jméno dítěte P. a příjmení dítěte S., místo pobytu P., ulice L., č.9. Pod bodem C - druhý rodič uvedla příjmení S., jméno M., místo pobytu O., část M. O., ulice V., č.p. 200, č. orient.18. Pod bodem F žádosti je „Dávku mi zasílejte: Žalobkyně uvedla jméno příjemce - své jméno, stát F., Město X, r. L. a banku příjemce - název, adresu a město a stát - X.

V tiskopise „Doplňující údaje o společně posuzovaných osobách pro účely vyplácení dávek v rámci EU“, opatřené razítkem Úřadu práce v Ostravě a dnem 16.7.2009 písmenem A - osoba zodpovědná (žadatel) za úplnost a správnost tohoto formuláře – S. M., Mgr. adresa pobytu 9) R.L., P., F.. V kolonce výdělečná činnost je dopsáno X. Dále je uvedena adresa v ČR. Pod písmenem B jsou uvedeny společně posuzované osoby. Pod položkou 1. je uvedena žalobkyně a adresa pobytu v ČR. Pod pol. 2 je uvedena S. P. a adresou pobytu X.

Úřad práce v Ostravě, odbor státní sociální podpory dne 14.6.2010 pod č. jedn. 9898/9/OTD/9 vydal rozhodnutí, kterým poskytl žalobkyni dávku státní sociální podpory rodičovský příspěvek ve výši 11.400,- Kč měsíčně ode dne 1.12.2009, mimo jiné s odůvodněním, že nárok na dávku byl s ohledem na skutečnost, že v okruhu společně posuzovaných osob je migrující pracovník – otec dítěte p. S. M. posouzen s přihlédnutím k Nařízení 1408/7 Rady (EEC). Státem primárně příslušným pro výplatu dávky je jako jediný stát výkonu povolání X. Z potvrzení příslušné francouzské instituce bylo zjištěno, že rodina měla ve X nárok na dávku obdobnou dávce SSP rodičovský příspěvek v období od června do listopadu 2009. Měsíční výše dávky činila 552.11 Eur. Podle národních předpisů byl nárok na dávku stanoven ve výši 11.400,- Kč měsíčně. Výše dávky stanovená podle národních předpisů je nižší než dávka, na kterou vznikl nárok ve státě výkonu povolání. V ČR vznikl nárok na výplatu dávky od měsíce prosince 2010, kdy ve státě primárně příslušném (Francie) již nárok na dávku neexistoval. Bylo proto rozhodnuto o přiznání dávky ode dne 1.12.2009. Rozhodnutí je opatřeno poučením o odvolání a upozorněním v tomto znění: Jestliže nastanou ve Vašem případě změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na výše uvedenou dávku, její výši nebo výplatu, je povinné tyto skutečnosti podle ustanovení § 61 odst.1 z.č. 117/1995 Sb. ohlásit Úřadu práce v Ostravě, do 8 dnů od jejich vzniku.

Žalobkyni byla vyplacena v srpnu 2009 částka 13.000,-Kč (porodné) a v květnu 2010 částka 57.000,- Kč (rodičovský příspěvek).

Úřad práce v Ostravě, odbor státní sociální podpory adresoval žalobkyni přípis ze dne 13.7.2010, kterým oznámil zahájení správního řízení ve věci rodičovského příspěvku s tím, že nárok na dávku bude nově posouzen k datu 1.5.2010. Žalobkyně oznámení převzala dne 22.7.2010.

Úřad práce v Ostravě, odbor státní sociální podpory dne 19.8.2010 pod č. jedn.: 9898/9/OTD/11 vydal rozhodnutí, kterým odňal žalobkyni dávku státní sociální podpory rodičovský příspěvek ode dne 1.5.2010 s odůvodněním, že státem příslušným k výplatě rodinných dávek v první řadě je stát výkonu povolání, stát ve kterém vznikl nárok na podporu v nezaměstnanosti, příp. nárok na dávky důchodového pojištění. Druhotně dávky vyplácí stát bydliště posuzovaných osob. Ze shromážděných podkladů bylo zjištěno, že žadatelka o dávku p. B. má nárok na podporu v nezaměstnanosti v jiném státě EU (X), v tomtéž státě společně posuzovaná osoba S. M. vykonává výdělečnou činnost a zároveň rodina považuje X za místo svého bydliště, oba rodiče jsou ve X také zdravotně pojištěni. Je zřejmé, že Česká republika není státem výkonu výdělečné činnosti, žádné ze společně posuzovaných osob zde nevznikl nárok na podporu v nezaměstnanosti ani nárok na důchod. ČR není ani státem bydliště rodiny. Rozhodnutí je opatřeno poučením o odvolání.

Proti rozhodnutí shora uvedenému podala žalobkyně odvolání ze dne 13.9.2010. Domáhala se zrušení napadeného rozhodnutí. Namítala, že pokud správní orgán odůvodnil své rozhodnutí článkem 11 a článkem 68 Nařízení ES č. 833/2004, jež se na výplatu dávek státní sociální podpory nevztahuje, přičemž nijak nevysvětlil, z jakého důvodu vůbec přistoupil k přezkumu rozhodnutí o poskytnutí dávky, když se bydliště ani jiné rozhodné skutečnosti od posledního rozhodnutí nezměnily, správní orgán retroaktivně zpochybnil své vlastní rozhodnutí a porušil tak ústavně zaručený princip legitimního očekávání. Nařízení ES č. 833/2004 nelze použít k odejmutí dávky, která byla přiznána v jednom členském státě. Uvedla, že i kdyby se na její případ nařízení č. 833/2004 použilo, bylo by třeba, aby se jednalo o tzv. „souběh“. Ten však nenastal.

Podle § 3 odst. 1 písm. a) z.č.117/1995 Sb.dávky státní sociální podpory náleží při splnění dále stanovených podmínek pouze fyzické osobě (dále jen "osoba"), jestliže osoba a osoby společně s ní posuzované jsou na území České republiky hlášeny k trvalému pobytu podle zvláštního právního předpisu, jde-li o státní občany České republiky.

Podle § 52 z.č. 117/1995 Sb. změní-li se v období, na něž byla dávka přiznána, okruh společně posuzovaných osob nebo jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výši, posoudí se nově nárok na dávku a její výši ke dni, ke kterému k takové změně došlo. Pro změnu dávky a její výplatu platí § 53 odst. 3.

Podle § 10 odst.1 z.č. 133/2000 Sb. místem trvalého pobytu se rozumí adresa pobytu občana v České republice, která je vedena v registru obyvatel ve formě referenční vazby (kódu adresního místa) na referenční údaj o adrese v základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání. Občan může mít jen jedno místo trvalého pobytu, a to v objektu, který je podle zvláštního právního předpisu označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem a který je určen pro bydlení, ubytování nebo individuální rekreaci (dále jen „objekt“).

Podle odst.12 téhož ustanovení občan v případě, že se rozhodl ukončit trvalý pobyt na území České republiky, sdělí tuto skutečnost písemně ohlašově podle místa trvalého pobytu.

Podle Nařízení Evropského parlamentu A RADY (ES) č. 883/200 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení článku 87 bod 8 věta první, vztahují-li se na určitou osobu v důsledku tohoto nařízení právní předpisy jiného členského státu než toho, který je určen v souladu s hlavou II nařízení (EHS) č. 1408/71, pak tyto předpisy platí nadále, dokud se příslušná situace nezmění, pokud dotyčná osoba nepožádá, aby se na ni vztahovaly právní předpisy použitelné podle tohoto nařízení.

Provedeným dokazováním dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobkyně požádala dne 16.7.2009 o rodičovský příspěvek z důvodu péče o nezl. P. S., narozenou 1.3.2009, přičemž v žádosti pod bodem A - Žadatel: uvedla své jméno a příjmení, trvalý pobyt obec. O, část M. O., ulice J. B., č.p. 2876, č. orient.11. Pod bodem B dítě, o které osobně, celodenně a řádně pečuje a žádá na ně rodičovský příspěvek uvedla jméno dítěte P. a příjmení dítěte S., místo pobytu P., ulice L., č.p.9. Pod bodem C-druhý rodič uvedla příjmení S., jméno M., místo pobytu O., část M. O., ulice V., č.p. 200, č. orient.18. Pod bodem F žádosti je text „Dávku mi zasílejte:“ Žalobkyně uvedla jméno příjemce-své jméno, stát F., M.9, r. L. a banku příjemce-název, adresu a město a stát-X, X.

Úřad práce v Ostravě, odbor státní sociální podpory dne 14.6.2010 pod č. jedn.: 9898/9/OTD/9 vydal rozhodnutí, kterým poskytl žalobkyni dávku státní sociální podpory rodičovský příspěvek ve výši 11 400,-Kč měsíčně ode dne 1.12.2009. Správní orgán 1. stupně konstatoval, že státem primárně příslušným pro výplatu dávky je jako jediný stát výkonu povolání X. Z potvrzení příslušné francouzské instituce zjistil, že rodina měla ve X nárok na dávku obdobnou dávce SSP rodičovský příspěvek v období od června do listopadu 2009. Měsíční výše dávky činila 552.11 Eur. Podle národních předpisů byl nárok na dávku stanoven ve výši 11.400 Kč měsíčně. Výše dávky stanovená podle národních předpisů je nižší než dávka, na kterou vznikl nárok ve

státě výkonu povolání. V ČR vznikl nárok na výplatu dávky od měsíce prosince 2010, kdy ve státě primárně příslušném (X) již nárok na dávku neexistoval. Bylo proto rozhodnuto o přiznání dávky ode dne 1.12.2009. Mgr. B. K. byla vyplacena v srpnu 2009 částka 13.000,- Kč (porodné) a v květnu 2010 částka 57.000,- Kč (rodičovský příspěvek).

Úřad práce v Ostravě, odbor státní sociální podpory dne 19.8.2010 pod č. jedn.: 9898/9/OTD/11 vydal rozhodnutí, kterým odňal žalobkyni dávku státní sociální podpory rodičovský příspěvek ode dne 1.5.2010 žadatelce mimo jiné s odůvodněním, že paní B. má nárok na podporu v nezaměstnanosti v jiném státě EU (X.), v tomtéž státě společně posuzovaná osoba S. M. vykonává výdělečnou činnost a zároveň rodina považuje X za místo svého bydliště, oba rodiče jsou ve X také zdravotně pojištěni. Je zřejmé, že Česká republika není státem výkonu výdělečné činnosti, žádné ze společně posuzovaných osob zde nevznikl nárok na podporu v nezaměstnanosti ani nárok na důchod. ČR není ani státem bydliště rodiny. Žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně odvolání ze dne 13.9.2010, ve kterém namítala vadné právní posouzení věci. Domáhala se zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný pak rozhodl ze dne 16.11.2010, č. j. MSK 175719/2010, sp.zn. SOC/42073/2010/Zap, jak výše uvedeno. Žalovaná se žalobou ze dne 11.1.2011 domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Dovozovala-li žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zejména z nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí, s tímto názorem se krajský soud neztotožnil. Rozhodnutí žalovaného považuje za dostatečně odůvodněné. Krajský soud však má za to, že žalovaný na základě správně uvedených právních předpisů, nesprávně věc právně posoudil.

Sporným mezi účastníky zůstal výklad ustanovení Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a prováděcího předpisu k tomuto nařízení, Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, které vstoupily v platnost 1.5.2010.

Mezi účastníky bylo nesporným, že podle koordinační právní úpravy platné do 30.4.2010 se mělo za to, že zanesení do příslušné národní evidence deklarující příslušnost k určitému území je pro potřeby koordinačních nařízení ekvivalentem bydliště osoby. Žalobkyně měla v době přiznání dávky bydliště v jiném státě než v jakém byl realizován výkon výdělečné činnosti společně posuzované osoby. Jak výše uvedeno v řízení zahájeném na žádost žalobkyně byla primárně příslušným státem X a sekundárně příslušným státem Česká republika.

U žalobkyně nedošlo ke změně jejího bydliště, tak jak ho označila v žádosti ze dne 16.7.2009 o rodičovský příspěvek z důvodu péče o nezl. P. S. narozenou X. Pokud žalovaný opírá své rozhodnutí o nová koordinační pravidla (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, Nařízení

č. 883/2004, Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, které vstoupily v platnost dne 1.5.2009 a nahradily dosavadní koordinační úpravu v oblasti sociálního zabezpečení, zejména pak pokud se jedná o vymezení kritérií pro určení bydliště, když bydlištěm se dle úpravy platné k 1.5.2010 napříště rozumí obvyklé bydliště osoby, kde se soustředí její zájmy, pak jeho závěr je předčasný. Žalovaný sdělil, že žalobkyně měla možnost nabídnout správnímu orgánu důkazy, které by podpořily její vztah k teritoriu ČR, toto však neučinila, přičemž bydlištěm se dle úpravy platné k 1. 5. 2010 napříště rozumí obvyklé bydliště osoby, kde se soustředí její zájmy (viz. čl. 11 Prováděcího nařízení č. 987/2009 a poznámka pod čarou č. 3 formuláře „Doplňující údaje o společně posuzovaných osobách pro účely vyplácení dávek v rámci EU“ ze dne 16. 6. 2010). Vedle bydliště jako střediska zájmů si osoba může zvolit místo pobytu odlišné od bydliště, kdy pobytem se zde rozumí dočasné bydliště (viz. poznámka pod čarou č. 4 formuláře „Doplňující údaje o společně posuzovaných osobách pro účely vyplácení dávek v rámci EU“ ze dne 16. 6. 2010).

Správní orgán měl postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 zák.č. 500/2004 Sb. Bylo jeho povinností odstranit rozpor v uvedení místa bydliště žalobkyně.

Správní orgán měl v souvislosti se svým úkonem poskytnout žalobkyni přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, což bylo vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné, za situace kdy žalobkyně setrvala na tom, že její trvalé bydliště je v Ostravě, a v tiskopisu „Doplňující údaje o společně posuzovaných osobách pro účely vyplácení dávek v rámci EU, písm. B, bod 2 uvedla adresu přechodného pobytu X. Výsledek posouzení žalovaným je ovlivněn tím, že žalobkyně v tiskopise sice označila místo trvalého bydliště Ostrava, neoznačila však X ve smyslu přechodného pobytu, tedy je ovlivněn skutečností zcela nahodilou. Krajskému soudu se jeví nesprávné, odporující zákonu, když správní orgán rozhoduje o změně dávky-odnětí pouze na základě nepřesně vyplněného tiskopisu správního orgánu.

Krajský soud má však především za to, že nárok na dávku státní sociální podpory-rodíčovský příspěvek vznikl žalobkyni ze zákona č. 117/1995 Sb. Nedošlo k takové změně, jak má na mysli ustanovení § 52 téhož zákona, aby došlo ke změně či odnětí dávky. Nařízení 883/2004 a 987/2009 neobsahují žádné ustanovení, ze kterého by bylo možno usuzovat, že její nárok na výplatu dávky státní sociální podpory zanikl z důvodu pobytu žalobkyně v jiném členském státě EU. Účelem koordinačních nařízení je zamezit neodůvodněnému souběhu dávek pokud vzniká nárok ve dvou nebo více členských státech EU. Dle Článku 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č.883/2004 (Upuštění od pravidel týkajících se bydliště) peněžité dávky náležející podle právních předpisů jednoho nebo více členských států nebo podle tohoto nařízení nelze snížit, změnit, pozastavit, odejmout nebo konfiskovat z toho důvodu, že příjemce nebo jeho rodinní příslušníci bydlí v jiném

členském státě než ve státě, ve kterém se nachází instituce odpovědná za poskytování dávek.

Dávky tedy poskytuje ten jediný stát, jehož právní řád nárok na dávku dotyčné osobě přiznává – v případě žalobkyně tedy Česká republika. Pokud žalovaný odůvodnil odnětí dávky státní podpory žalobkyně změnou koordinačních pravidel, resp. tím, že změna koordinačních pravidel vyvolala přezkum nároku žalované a vlastním důvodem odejmutí pak byla změna skutečností na straně žalobkyně, kdy žalovaná nově deklarovala příslušnost k území X, soud se s tímto právním posouzením neztotožnil, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud podotýká, že správní orgán má šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Správní orgán má dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

Krajský soud též poukazuje na to, že rozhodnutím ze dne 19.8.2010 Úřad práce v Ostravě odňal žalobkyni dávku státní sociální podpory rodičovský příspěvek ode dne 1.5.2010 s odůvodněním, že nárok na dávku k tomuto dni zanikl (rozhodnutí o poskytnutí dávky bylo vydáno dne 14. června 2010 s účinností od 1. prosince 2010), přičemž platí, že pokud nárok na dávku zanikl, pokračuje její výplata až do doby, kdy se stane vykonatelným rozhodnutí o odnětí této dávky. Dávka náleží v dosavadní výši až do dne předcházejícího dni její nejbližší výplaty, která následuje po dni doručení rozhodnutí o odnětí této dávky.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů právního zastoupení advokáta se ve správním soudnictví řídí vyhláškou č. 177/1996 Sb. Odměna advokáta byla stanovena za čtyři úkony právní služby po 500,- Kč (§ 9 odst. 2, § 7 vyhl.č. 177/1996 Sb.), tj. 2.000,-Kč, 4x náhrada hotových výdajů dle §13 odst. 3 téže vyhlášky po 300,- Kč, tj. 1.200,-Kč, tj. 3.200,-Kč.

Pokud právní zástupce žalobkyně požadoval zvýšení odměny pro mimořádnou náročnost a prvek cizího práva dle § 12 odst.1 vyhl.č. 177/1996 Sb., soud toto zvýšení nepřiznal, když žaloba dne 11.1.2011 byla sepsána Mgr. Kateřinou Štěpánovou, advokátkou, na základě plné moci udělené žalobkyní dne 8.1.2011. Poté, co žalobkyně udělila k zastupování dne 21.7.2011 plnou moc Mgr. Vladimíru Soukupovi, tento advokát v písemném vyjádření ze dne 29.8.2011 ani v průběhu ústního jednání dne 6.9.2011 neuvedl žádné skutečnosti, námitky, jež by nebyly uvedeny v žalobě ze

dne 11.1.2011. Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen DPH), podle § 35 odst.8 s.ř.s. se zvyšuje odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. K přiznané odměně tedy náleží 20% z částky 3.200,- Kč, tj. 640,- Kč, celkem tedy náleží 3.840,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím podepsaného soudu, písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; pokud stěžovatel sám, nebo ten, kdo jej zastupuje, nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 6. září 2011

JUDr. Bohuslava Drahošová, v.r.
- samosoudce -